

مجید اوریادی زنجانی

باپاهای کودکی

نشر فرمهر

سرسناسمه
اوریادی زنجانی، مجید، ۱۳۵۵ -

-Garcia, Cristina, 1958

عنوان و نام پدیدآور : با پاهای کودکی/مجید اوریادی زنجانی؛ ویراستار خسرو تابنده.

مشخصات نشر : تهران: نشر فرمهر، ۱۳۹۸.

مشخصات ظاهری : ۸۰ ص.

شابک : ۹۷۸-۶۲۲-۹۵۲۹۵۶-۰

وضعیت فهرست نویسی : فیبا

موضوع : داستان های فارسی -- قرن ۱۴

Persian fiction -- 20th century : موضوع ۶

ردیف کتبی : PIR۸۳۳۴

شماره ثبت : ۸۳/۶۲

شماره کتابشناسی ملی : ۶۱۱۴۲۳۶

نشر فرمهر

مجید اوریادی زنجانی

با پاهای کودکی

ویراستار: خسرو تابنده

طرح جلد: مریم کجباف والا

صفحه آرا: احسان اسماعیلی

چاپ: دوستان

چاپ اول: ۱۳۹۹

شمارگان: ۱۰۰ نسخه

قیمت: ۲۵۰۰۰ تومان

همه ی حقوق محفوظ است.

تکثیر و انتشار این اثر به هر روش (بازنویسی، فتوکپی، ضبط الکترونیکی و ذخیره درسیتم بازیابی و پخش) بدون دریافت مجوز کتبی و قبلی از ناشر ممنوع است.

www.farmehrpublishing.ir

farmehrpublishing@yahoo.com

تلفن: ۶۶۴۱۸۲۳۰

خرید آنلاین: www.behanbook.ir

مرکز پخش: دوستان، تلفن: ۶۶۴۰۰۹۸۷

فهرست

۹	مقدمه
۱۱	داستان اول: اگر حتی تو بودم
۲۹	داستان دوم: در ده روز کردگی
۴۳	داستان سوم: مردی به نام مادر
۵۹	داستان چهارم: در انتهای کوچه

مقدمه

بار نخست که داستان‌های این مجموعه را به اتمام رساندم، شخصیت‌ها با واژه‌های شکسته و محاوره‌ای حرف می‌زدند، به شیوه مرسوم در داستان‌نویسی فارسی. اما، از آنجایی که درس آموخته رشته گفتاردرمانی هستم و آشنا با مسائل مربوط به حوزه پردازش زبان شفاهی و نوشتاری در مغز به واسطه مباحثی هم‌چون زبان‌شناسی و روان‌شناسی زبان، در این نوشتار بخواهم واژه‌های شکسته‌ای که از زبان شخصیت‌های داستان‌هایم خارج می‌شد، برایم غریب و نامانوس می‌نمود؛ شاید به این دلیل که این بار، خودم قصه پرداز بوده‌ام نه قصه‌خوان! و حالا وظیفه داشتم که از دید خواننده به واژه‌ها نگاه کنم. این بود که از خود پرسیدم تا چه اندازه اجازه دارم در ساختار نوشتاری واژه‌ها دست ببرم؟ آیا اصلن، نوشتن واژه‌ها در قالبی شکسته، به حکم اینکه از زبان مردم این گونه شنیده می‌شوند، خوانش متن را تسهیل می‌کند، یا تخریب؟ در یک کلام، آیا باید از شکسته‌نویسی بگریزم یا می‌توانم در گفت‌وگوهای داستان‌هایم،

واژه‌ها را به شکلی روی کاغذ آورم که هم خواننده را خوش بیاید و هم شخصیت داستانم را؟

خوشبختانه، پاسخ پرسش‌هایم را در کتاب ارزشمند علی صلح‌جو، اصول شکسته‌نویسی (نشر مرکز، ۱۳۹۷) یافتیم. آنجا که به درستی استدلال کرده است که «... خواسته‌ام نشان دهم که ما، علاوه بر حافظه صوتی، حافظه بصری نیز از کلمات داریم. حافظه بصری (تصویری) در بازیابی واژه‌ها به ما کمک می‌کند. اگر این تصویر، به هر دلیل، مخدوش شود، در مسیر ارتباط اختلال ایجاد می‌شود» (ص ۱)؛ و آنجا گفته است: «... اگر نویسنده یا مترجم بتواند نحوه گفتار را تشخیص دهد و آن را در نوشته خود بیاورد، خواننده، به هنگام خواندن دیالوگ‌ها، مشکل چندانی در شکسته خواندن کلمات ندارد» (ص ۲)؛ و ادامه زکیده کرده است: «... شکستن کلمات، در سطح حداقل، به‌طوری که شکل متعارف کلمه را دگرگون نکند و فقط سرنخی باشد برای نشان دادن گفت‌وگوها، شکال ندارد، اما شکستن بیش از حد کلمات نه تنها کمکی به خواننده نیست، بلکه منحل خواندن هم خواهد بود» (ص ۳). بنابراین، از آنجایی که این آراء را منطبق بر اصول علمی حاکم بر پردازش زبان در مغز دیدم و بر همین اساس، اصولی را که برای «شکستن واژه‌ها در گفت‌وگوهای داستان» بنیان نهاده، مبتنی بر دانش از اصول شکسته‌نویسی وی پیروی کردم. باشد تا مقبول خوانندگان عزیز واقع شود.